

TANA FRENCH

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΡΑΚΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ο κυνηγός

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Tana French, *The Hunter*, Viking, 2024

Επιμέλεια και διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Κώστας Βαλάρης

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

© 2024, Tana French

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4859-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84859

Κ.Ε.Π. 6379 Κ.Π. 23406

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

● Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

● Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Tana French

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Μετάφραση
Δέσποινα Δρακάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

*Για τον Ντέιβιντ, ο οποίος οφείλει πλέον
να είναι για πάντα καλός μαζί μου*

Η Τρέι κατεβαίνει από το βουνό κουβαλώντας μια χαλασμένη καρέκλα. Την κουβαλάει στην πλάτη, με τα πόδια να προεξέχουν γύρω από τη μέση της και την κρατάει πάνω από τους ώμους της. Ο ουρανός έχει ένα μπλε τόσο καυτό που μοιάζει να έχει λουστραριστεί, και ο ήλιος καίει τον σβέρο της Τρέι. Ακόμα και οι σιγανές, τσιριχτές κραυγές των πουλιών, πολύ ψηλά για να μπορεί να τα δει κανείς, πάλλονται από τη ζέστη. Η γυναίκα στην οποία ανήκει η καρέκλα προσφέρθηκε να τη γυρίσει με το αυτοκίνητο, αλλά η Τρέι δεν έχει ούτε τη διάθεση να αφήσει τη γυναίκα να ανακατευτεί στις δουλειές της, ούτε τη διάθεση ή την ικανότητα να πιάσει κουβέντα μαζί της στη διάρκεια της διαδρομής με το αυτοκίνητο στους γεμάτους λακκούβες ορεινούς δρόμους.

Ο σκύλος της, ο Μπάντζο, περπατάει ανέμελα σε μεγάλους κύκλους γύρω απ' το μονοπάτι, μυρίζοντας και σκαλίζοντας ανάμεσα στα πυκνά ρείκια, τα οποία παραείναι κιτρισιμένα και έχουν πολύ έντονη μυρωδιά για Ιούλιο μήνα. Καθώς τα σπρώχνει για να περάσει, βγάζουν ένα ξερό κροτάλισμα. Κάθε λίγα λεπτά επιστρέφει τρέχοντας στην Τρέι για να της δείξει, με μικρά χαρούμενα ξεφυσήματα και γρυλίσματα, τι βρήκε. Ο Μπάντζο είναι ένας κοπρίτης, μαύρος και καφετής, με το κεφάλι και το σώμα ενός μπιγκλ πάνω σε πόδια κάποιου πιο κοντόχοντρου ζώου, και είναι πολύ πιο ομιλητικός από την Τρέι. Πήρε το όνομά του από μια λευκή κηλίδα σε σχήμα μπάντζο στην κοιλιά του. Η Τρέι ήθελε να του βρει ένα καλύτερο όνομα, αλλά δεν της έρχονται εύκολα ευφάνταστες ιδέες, και

όσα σκέφτηκε έμοιαζαν με ονόματα που θα σκεφτόταν κάποιος φαντασμένος της σειράς. Τελικά κράτησε το Μπάντζο. Ο Καλ Χούπερ, ο Αμερικάνος που ζει παρακάτω, κοντά στο χωριό, έχει τον αδερφό του Μπάντζο και τον ονόμασε Ριπ, κι αν ένα απλό όνομα αρκεί για τον σκύλο του Καλ, είναι αρκετό και για αυτόν της Τρέι. Άσε που περνάει πολλές ώρες της μέρας της στο σπίτι του Καλ, που σημαίνει ότι και τα σκυλιά περνούν πολύ χρόνο μαζί, οπότε θα ακουγόταν χαζό να μην ταιριάζουν.

Το σπίτι του Καλ είναι εκεί όπου θα πάει η Τρέι την καρέκλα αργότερα. Ο Καλ και η Τρέι επισκευάζουν έπιπλα για άλλους, ή τα κατασκευάζουν μόνοι τους, και αγοράζουν και παλιά, φθαρμένα έπιπλα και τα επιδιορθώνουν για να τα πουλήσουν στην αγορά του Κιλκάρου τα Σάββατα. Μια φορά βρήκαν ένα βοηθητικό τραπεζάκι που στην Τρέι φαινόταν άχρηστο, πολύ μικρό και λεπτοκαμωμένο για να αντέξει οτιδήποτε της προκοπής, αλλά όταν ο Καλ έφαξε στο ίντερνετ, αποδείχτηκε ότι ήταν σχεδόν διακοσίων ετών. Όταν το τελείωσαν, το πούλησαν για εκατόν ογδόντα λίρες. Η καρέκλα που κουβαλάει η Τρέι έχει τους δύο οριζόντιους συνδέσμους και το ένα της πόδι σπασμένα, λες και κάποιος την τάραξε στις κλοτσιές με πείσμα και αφοσίωση, αλλά μόλις αυτή και ο Καλ τελειώσουν με την επισκευή, κανείς δεν θα μπορεί να καταλάβει ότι ήταν κάποτε χαλασμένη.

Θα περάσει πρώτα απ' το σπίτι της για μεσημεριανό, επειδή θέλει να φάει βραδινό στου Καλ –η Τρέι μεγαλώνει τόσο γρήγορα αυτό το καλοκαίρι, ώστε οι μέρες της καθορίζονται κυρίως με βάση το φαγητό– και παραείναι περήφανη για να εμφανιστεί στην πόρτα του γυρεύοντας δύο γεύματα την ίδια μέρα. Φροντίζει να βάζει όρια στον εαυτό της γιατί, αν ήταν στο χέρι της, εκεί πέρα θα ζούσε. Το σπίτι του Καλ έχει ηρεμία. Βρίσκεται όσο ψηλά στο βουνό βρίσκεται και το σπίτι της Τρέι, και το ίδιο μακριά από τα υπόλοιπα, θα έπρεπε να είναι αρ-

κετά ήσυχο, όμως την πνίγει η πολυκοσμία του. Τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια της έχουν φύγει, αλλά ο Λιάμ και η Αλάννα, έξι και πέντε χρονών αντίστοιχα, φωνάζουν διαρκώς για κάτι, και η Μέιβ είναι έντεκα και κατά βάση γκρινιάζει και κοπανάει την πόρτα του δωματίου που μοιράζεται με την Τρέι. Ακόμα κι αν τύχει να περάσουν λίγα λεπτά χωρίς να κάνουν φασαρία, το βουητό τους είναι διαρκώς εκεί. Η μαμά τους είναι σιωπηλή, αλλά η σιωπή της δεν έχει ηρεμία. Καταλαμβάνει χώρο, σαν κάτι βαρύ, από σκουριασμένο σίδερο, χτισμένο γύρω της. Η Λένα Ντουν, η οποία ζει λίγο κάτω απ' τα βουνά, και η οποία έδωσε στην Τρέι τον σκύλο, λέει ότι η μαμά της παλιά ήταν ομιλητική και επίσης γελούσε συχνά. Δεν είναι πως η Τρέι δεν την πιστεύει, αλλά δεν μπορεί να το κάνει εικόνα στο μυαλό της.

Ο Μπάντζο ξεπηδάει σαν αστραπή από τα ρείκια, ενθουσιασμένος με τον εαυτό του, κουβαλώντας κάτι που η Τρέι θα μπορούσε να το μυρίσει από ένα μίλι μακριά. «Άσ' το» διατάζει. Ο Μπάντζο της ρίχνει ένα επικριτικό βλέμμα, αλλά είναι καλά εκπαιδευμένος· αφήνει αυτό που κρατάει και εκείνο πέφτει στο μονοπάτι με έναν γδούπο. Είναι στενό και σκουρόχρωμο, ίσως μια νεαρή ερμίνα. «Καλό σκυλί» λέει η Τρέι, ελευθερώνοντας το ένα χέρι από την καρέκλα για να του χαϊδέψει το κεφάλι, αλλά ο Μπάντζο παραμένει θυμωμένος. Αντί να τρέξει πάλι μακριά, περπατάει δίπλα της, με κατεβασμένη μουσούδα και ουρά, για να της δείξει πως τον έχει πληγώσει. Ο Καλ αποκαλεί τον Μπάντζο μεγάλο γέρικο μωρό. Ο Ριπ είναι από κείνους τους καβγατζήδες που ακόμα κι αν τους κόψεις το ένα πόδι, θα συνεχίσουν να έρχονται καταπάνω σου. Ο Μπάντζο, απ' την άλλη, προτιμάει να αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι τα βάσανά του.

Η κατηφόρα είναι κατά τόπους απότομη, αλλά τα πόδια της Τρέι είναι μαθημένα σ' αυτό το βουνό και διατηρεί τον

ρυθμό της. Τα αθλητικά της σηκώνουν μικρά σύννεφα σκόνης. Ανασηκώνει τους αγκώνες της για να στεγνώσει ο αέρας τις μασχάλες της, χωρίς όμως αποτέλεσμα αφού δεν φυσάει αρκετά. Τα χωράφια εκτείνονται παρακάτω, ένα μωσαϊκό πράσινων αποχρώσεων σε περίεργα πολύγωνα που η Τρέι γνωρίζει τόσο καλά όσο και τις ρωγμές στο ταβάνι του δωματίου της. Ο θερισμός έχει ήδη αρχίσει: μικροσκοπικές χορτοδετικές μηχανές κινούνται πέρα δώθε, ακολουθώντας με ακρίβεια τις παράξενες καμπύλες των πέτρινων τοίχων και αφήνουν στο πέρασμά τους κίτρινους κυλίνδρους, σαν περιττώματα. Τα πρόβατα είναι σαν λευκά ξέφτια, σκορπισμένα στο χορτάρι.

Η Τρέι βγαίνει από το μονοπάτι περνώντας πάνω από μια ξερολιθιά αρκετά γκρεμισμένη ώστε ο Μπάντζο να μη χρειάζεται βοήθεια για να σκαρφαλώσει, διασχίζει μια έκταση με πυκνά αγριόχορτα που της φτάνουν πάνω απ' το γόνατο κι η οποία ήταν κάποτε χωράφι, και περνάει μέσα από μια πυκνή σειρά ελάτων. Τα κλαδιά κοσκινίζουν και μπερδεύουν τις ακτίνες του ήλιου σε ένα φως που ζαλίζει, και η σκιά δροσίζει τον αυχένα της. Από πάνω της, μικρά πουλιά μεθυσμένα από το καλοκαίρι φτερουγίζουν εδώ κι εκεί και συναγωνίζονται ποιο θα ακουστεί περισσότερο. Η Τρέι τους σφυρίζει και χαμογελάει όταν σωπαίνουν απότομα, προσπαθώντας να αποκωδικοποιήσουν το μήνυμα.

Βγαίνει από τα δέντρα στο ξέφωτο πίσω από το σπίτι της. Πριν από δυο χρόνια, το σπίτι περάστηκε με ένα φρέσκο χέρι μπογιιάς στο χρώμα του βουτύρου και έγιναν μερικές επισκευές στη σκεπή, αλλά τίποτα δεν μπορεί να σκεπάσει την ταλαιπωρία που αποπνέει. Ο κεντρικός του άξονας έχει καθίσει και οι σειρές των κουφωμάτων ανοίγουν στραβά προς τα έξω. Η αυλή είναι γεμάτη αγριόχορτα και χώμα, οι άκρες της μπλέκονται με την πλαγιά του βουνού και είναι γεμάτη με αντικείμενα με τα οποία έπαιζαν ο Λίαμ και η Αλάνα. Η Τρέι έχει φέρει εδώ όλους τους φίλους της απ' το σχολείο έστω μια

φορά, για να δείξει ότι δεν ντρέπεται γι' αυτό, και δεν τους έχει καλέσει ξανά. Η φυσική της τάση είναι να κρατάει τα πράγματα χωριστά. Βοηθάει το γεγονός ότι έτσι κι αλλιώς κανένας απ' τους φίλους της δεν είναι από αυτή την περιοχή. Η Τρέι δεν κάνει παρέα με ανθρώπους από το Αρντνακέλι.

Μόλις μπαίνει από την πόρτα της κουζίνας, καταλαβαίνει πως κάτι είναι διαφορετικό. Η ατμόσφαιρα είναι φορτισμένη και πυκνή, χωρίς την παραμικρή κίνηση ή θόρυβο. Πριν προλάβει καλά καλά να το αντιληφθεί και να μυρίσει τον καπνό του τσιγάρου, ακούει από το σαλόνι το γέλιο του πατέρα της.

Ο Μπάντζο ετοιμάζεται να γαβγίσει. «Όχι!» λέει η Τρέι με χαμηλή κοφτή φωνή. Εκείνος τινάζει από πάνω του τα ρείκια και το χώμα, με τα αυτιά του να χτυπούν δυνατά, και ορμάει στο μπολ με το νερό του.

Η Τρέι μένει ακίνητη για ένα λεπτό, κάτω από τη φαρδιά δέσμη φωτός που πέφτει από την ανοιχτή πόρτα στον φθαρμένο λινοτάπητα. Έπειτα προχωράει στον διάδρομο αθόρυβα, και σταματάει έξω από το καθιστικό. Η φωνή του πατέρα της ακούγεται καθαρή και χαρούμενη, καθώς κάνει ερωτήσεις που τότε απαντά η Μείβ με ενθουσιώδη φλυαρία και τότε ο Λίαμ μουρμουρίζοντας.

Η Τρέι σκέφτεται να φύγει, αλλά θέλει να τον δει, να βεβαιωθεί. Σπρώχνει την πόρτα.

Ο μπαμπάς της κάθεται στο κέντρο του καναπέ, είναι γερασμένος πίσω και χαμογελαστός, με τα χέρια του απλωμένα γύρω από την Αλάνα και τη Μείβ. Χαμογελούν κι εκείνες, αλλά αβέβαια, σαν να τους έχουν μόλις δώσει ένα σπουδαίο χριστουγεννιάτικο δώρο που ίσως να μην το θέλουν. Ο Λίαμ είναι στριμωγμένος στη μια γωνία του καναπέ και κοιτάζει τον μπαμπά τους με το στόμα ανοιχτό. Η μαμά τους κάθεται στην άκρη μιας πολυθρόνας, με την πλάτη ίσια και τα χέρια ακουμπισμένα στους μηρούς. Παρόλο που η Σίλα ήταν εξαρχής εδώ,

και ο μπαμπάς τους έχει να πατήσει τέσσερα χρόνια, φαίνεται πως είναι η μόνη στο δωμάτιο που δεν νιώθει άνετα.

«Έλα Παναγία μου» λέει ο Τζόνι Ρέντι κοιτάζοντας την Τρέι με μάτια που γυαλίζουν. «Ποιος θα το 'λεγε. Η μικρή Τερέζα μεγάλωσε. Πόσο χρονών είσαι τώρα; Δεκάξι; Δεκαεφτά;»

«Δεκαπέντε» λέει η Τρέι. Και ξέρει πως όλοι την περνάνε για μικρότερη.

Ο Τζόνι κουνάει το κεφάλι του εντυπωσιασμένος. «Ούτε που θα καταλάβω για πότε θα χρειαστεί ν' αρχίσω να διώχνω με κοντάρι τους νεαρούς από την πόρτα. Ή μήπως είναι ήδη αργά; Έχεις βρει κιόλας κάναν φιλαράκο; Ή δυο τρεις;» Η Μέιβ χασχογελάει και τον κοιτάζει κατάματα για να σιγουρευτεί πως είναι η σωστή αντίδραση.

«Μπα» λέει ξερά η Τρέι, όταν γίνεται σαφές ότι περιμένει απάντηση.

Ο Τζόνι ξεφυσάει ανακουφισμένος. «Άρα έχω χρόνο να βρω ένα καλό κοντάρι». Κάνει νεύμα δείχνοντας την καρέκλα, την οποία η Τρέι έχει ξεχάσει να αφήσει κάτω. «Τι είν' αυτό; Μου 'φερεις δώρο;»

«Θα την επισκευάσω» λέει η Τρέι.

«Βγάζει λεφτά απ' αυτό» λέει η Σίλα. Η φωνή της είναι πιο καθαρή από το συνηθισμένο και υπάρχουν έντονες χρωματιστές κηλίδες στα ζυγωματικά της. Η Τρέι δεν μπορεί να καταλάβει αν είναι χαρούμενη ή θυμωμένη που εκείνος έχει επιστρέψει. «Έτσι αγοράσαμε τον καινούργιο φούρνο μικροκυμάτων».

Ο Τζόνι γελάει. «Το μήλο κάτω απ' τη μηλιά, ε; Όλη την ώρα ασχολείσαι με κάτι. Μπράβο, το κορίτσι μου». Κλείνει το μάτι στην Τρέι. Η Μέιβ στριφογυρίζει κάτω από τον ώμο του για να του υπενθυμίσει την παρουσία της.

Η Τρέι τον θυμάται μεγαλόσωμο, αλλά είναι απλώς ένας άντρας μετρίου αναστήματος και μάλλον αδύνατος. Τα μαλλιά του, στο ίδιο μουντό καστανό χρώμα όπως και τα δικά της,

πέφτουν στο μέτωπό του λες και είναι έφηβος. Το τζιν, το λευκό μπλουζάκι και το μαύρο δερμάτινο τζάκετ του είναι τα πιο καινούργια πράγματα στο σπίτι. Το καθιστικό μοιάζει ακόμα πιο ακατάστατο γύρω του.

Λέει στη μαμά της «Πάω αυτό στον Καλ», κάνει μεταβολή και πηγαίνει στην κουζίνα.

Ακούει πίσω της τον Τζόνι να λέει γελώντας: «Στον Καλ, ε; Είναι κάποιος από τους γιους του Σενάν Μαγκουάιρ;».

Ο Μπάντζο είναι ακόμη στο μπολ με το νερό του, πίνει κάνοντας θόρυβο με τη γλώσσα του, αλλά όταν μπαίνει η Τρέι, πετάγεται, κουνώντας όλο του το πίσω μέρος και κοιτάζοντας όλο ελπίδα το μπολ του φαγητού του. «Μπα» του λέει η Τρέι. Βάζει το πρόσωπό της κάτω από τη βρύση και το τρίβει, απομακρύνοντας τον ιδρώτα και τη σκόνη. Ξεπλένει το στόμα της και φτύνει δυνατά στον νεροχύτη. Μετά πίνει για πολλή ώρα νερό με τις χούφτες της.

Γυρίζει απότομα όταν ακούει έναν θόρυβο πίσω της, αλλά είναι η Αλάνα, που κρατάει το λούτρινο κουνέλι της κάτω από τη μία μασχάλη και κουνάει την πόρτα πέρα δώθε με το άλλο χέρι. «Ο μπαμπάς ήρθε σπίτι» λέει, λες και πρόκειται για ερώτηση.

Η Τρέι λέει «Ναι».

«Λέει να επιστρέψουμε στο καθιστικό».

«Εγώ φεύγω» λέει η Τρέι. Ψαχουλεύει στο φυγείο, βρίσκει φέτες ζαμπόν και χώνει μερικές ανάμεσα σε δύο φέτες ψωμί. Τυλίγει το σάντουιτς σε χαρτί κουζίνας και το χώνει στην κωλότσεπη του τζιν της. Η Αλάνα, που εξακολουθεί να κουνάει την πόρτα πέρα δώθε, την παρακολουθεί καθώς βάζει την καρέκλα στην πλάτη της, χτυπάει τα δάχτυλά της στον Μπάντζο και βγαίνει στο φως του ήλιου.

Ο Καλ σιδερώνει τα πουκάμισά του στο τραπέζι της κουζίνας και σκέφτεται να ξυρίσει το μούσι του. Όταν το άφησε να μακρύνει, όσο βρισκόταν ακόμη στο Σικάγο, η εικόνα που είχε για τον ιρλανδικό καιρό βασιζόταν σε τουριστικές ιστοσελίδες, οι οποίες ήταν γεμάτες καταπράσινα χωράφια και χαρούμενους ανθρώπους με πλεκτά πουλόβερ. Τα πρώτα δύο χρόνια που βρισκόταν εδώ, ο καιρός ανταποκρινόταν, λίγο πολύ, στις διαφορμίσεις. Το φετινό καλοκαίρι όμως μοιάζει να έχει ξετρυπώσει από μια εντελώς διαφορετική ιστοσελίδα, ίσως από κάποια ισπανική. Η ζέστη είναι επίμονη και διαρκής, και ο Καλ, ο οποίος είναι συνηθισμένος σε μέρες με ελάχιστη ηλιοφάνεια, αρκετή συννεφιά και πολλά διαφορετικά είδη βροχής, τη βρίσκει κάπως ενοχλητική. Έρχεται σε αντίθεση με το τοπίο, η ομορφιά του οποίου βασίζεται στη λεπτότητα και τη μεταβλητότητα, και νευριάζει και τους αγρότες: τους έχει χαλάσει τον προγραμματισμό για το ενσίρωμα και το άχυρο, αναστατώνει τα πρόβατα και απειλεί τη βοσκή. Έχει γίνει το κύριο θέμα συζήτησης στην παμπ παραμερίζοντας τους επερχόμενους Εθνικούς Αγώνες Ποιμενικών Σκύλων, τη γυναίκα που έφερε ο μεγάλος γιος του Ίτσι Ο'Κόννορ από το Δουβλίνο για να παντρευτεί και τις υποφίες δωροδοκίας πίσω απ' την κατασκευή του νέου κέντρου φυχαγωγίας στην πόλη. Μία παρενέργεια, μικρότερης σημασίας, είναι πως το μούσι του Καλ έχει μετατραπεί σε παγίδα θερμότητας. Όποτε βγαίνει έξω, νιώθει πως το κάτω μισό του προσώπου του έχει ένα δικό του τροπικό μικροκλίμα.

Του Καλ, ωστόσο, του αρέσει το μούσι του. Είχε συνδεθεί, με έναν παράξενο τρόπο, με την πρόωρη συνταξιοδότησή του: είχε βαρεθεί πλέον και να είναι μπάτσοσ και να μοιάζει με μπάτσο. Για τους ανθρώπους του Αρντνακέλτι, το μούσι του αποδείχτηκε άνευ σημασίας – είχαν βγάλει τα συμπεράσματά τους για εκείνον προτού καν ξεπακετάρει. Γι' αυτόν, ωστόσο, είχε κάποια σημασία.

Ακόμα και μ' αυτή τη ζέστη, το σπίτι του είναι δροσερό. Είναι μια μικρή αγροικία της δεκαετίας του 1930 χωρίς κάτι αξιοσημείωτο, αλλά οι τοίχοι είναι χοντροί και συμπαγείς, χτισμένοι για να κάνουν τη δουλειά τους. Όταν το αγόρασε ο Καλ ήταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης, αλλά το έχει επαναφέρει, παίρνοντας τον χρόνο του, αφού άλλωστε δεν έχει και πολλές άλλες υποχρεώσεις. Το δωμάτιο στο οποίο βρίσκεται, κατά κύριο λόγο σαλόνι και εν μέρει κουζίνα, έχει φτάσει σε σημείο που δεν μοιάζει πια υπό κατασκευή αλλά έχει γίνει ένας ευχάριστος χώρος. Το έβαψε λευκό, εκτός από τον ανατολικό τοίχο που είναι βαμμένος με ένα απαλό χρυσοκίτρινο χρώμα –ιδέα της Τρέι– για να ταιριάζει με το φως του ηλιοβασιλέματος που τον χτυπάει. Στην πορεία απέκτησε έπιπλα, που προστέθηκαν σε όσα είχαν αφήσει οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες: έχει πλέον τρεις καρέκλες γύρω από το τραπέζι της κουζίνας, ένα παλιό γραφείο στο οποίο η Τρέι κάνει τα μαθήματά της, μια πολυθρόνα, έναν ξεθωριασμένο μπλε καναπέ που δεν θα του έκανε κακό μια αλλαγή ταπετσαρίας, μέχρι και ένα επιδαπέδιο φωτιστικό. Έχει, επίσης, αποκτήσει έναν σκύλο. Στη γωνιά του δίπλα στο τζάκι, ο Ριπ ασχολείται με ένα κόκαλο από δέρμα. Ο Ριπ είναι μικρόσωμος, με κρεμαστά αυτιά και γερή σωματοδομή. Είναι ημίαιμο μπιγκλ –με το γλυκό μουσούδι των μπιγκλ και τα διάσπαρτα μαύρα, καφετιά και άσπρα μπαλώματα των μπιγκλ– αλλά ο Καλ δεν έχει καταφέρει να προσδιορίσει το άλλο μισό· υποψιάζεται πως πρόκειται για αδηφάγο.

Από το ανοιχτό παράθυρο μπαίνει το ξέφρενο κελάηδισμα των πουλιών, τα οποία, σε αντίθεση με τα πρόβατα, απολαμβάνουν τη ζέστη και την αφθονία των εντόμων. Το αεράκι φυσάει απαλά και γλυκά σαν κρέμα. Ένας μπάμπουρας μπαίνει παραζαλισμένος και χτυπάει πάνω σε κάποιο απ' τα ντουλάπια. Ο Καλ του δίνει λίγο χρόνο να το σκεφτεί, τελικά εκεί-

νο καταλαβαίνει πού βρίσκεται το παράθυρο, στρίβει και χάνεται στο φως του ήλιου.

Έξω απ' την πίσω πόρτα ακούγεται σούσουρο και μια έκρηξη από χαρούμενα γαβγίσματα. Ο Ριπ πετάγεται από τη γωνιά του, ορμάει στον διάδρομο και κολλάει τη μουσούδα του στην πόρτα τόσο επίμονα που ο Καλ δεν μπορεί να την ανοίξει. Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που φτάνουν η Τρέι και ο Μπάντζο, αλλά ο Ριπ, που είναι κοινωνικό πλάσμα, ενθουσιάζεται υπερβολικά για να το θυμάται.

«Πίσω» τον διατάζει ο Καλ και τον σπρώχνει να κάνει στην άκρη με το δάχτυλο του ποδιού του. Ο Ριπ καταφέρνει να συγκρατηθεί, τρέμοντας, για αρκετή ώρα ώστε ο Καλ να μπορέσει να ανοίξει την πόρτα. Δύο νεαρά κοράκια τινάζονται από το σκαλοπάτι στον αέρα και κατευθύνονται προς τη βελανιδιά τους στο βάθος του κήπου, γελώντας τόσο δυνατά που κουτροβαλούν στον αέρα.

Ο Ριπ τα κυνηγάει, αποφασισμένος να τα ξεσκίσει. «Ωραίος, παπάρα» λέει ο Καλ γελώντας. Παλεύει να χτίσει μια σχέση με την αποικία των κορακιών από όταν έφτασε σ' αυτό το σπίτι. Τα καταφέρνει, αλλά η σχέση δεν είναι ακριβώς αυτό που είχε στο μυαλό του. Ήλπιζε σε κάτι σαν σκηνή της Disney, όπου θα του φέρνουν δώρα και θα τρώνε απ' την παλάμη του. Τα κοράκια σίγουρα τον θεωρούν σημαντικό για τη γειτονιά, αλλά κυρίως επειδή τους αφήνει αποφάγια κι επειδή τους αρέσει να τον κοροϊδεύουν. Όταν βαριούνται, κρώζουν μέσα από την καμινάδα του, ρίχνουν πέτρες στο τζάκι ή χτυπούν τα παράθυρά του. Το γάβγισμα είναι καινούργιο κόλπο.

Αφού φτάσει σχεδόν στο δέντρο, ο Ριπ κάνει αναστροφή και τρέχει γύρω από το σπίτι προς τον δρόμο. Ο Καλ ξέρει τι σημαίνει αυτό. Επιστρέφει στο σπίτι, για να βγάλει το σίδερο από την πρίζα.

Η Τρέι περνάει την πόρτα μόνη της: ο Ριπ και ο Μπάντζο

κυνηγιούνται στην αυλή, ή ενοχλούν τα κοράκια, ή ξεθάβουν ό,τι βρουν στον φράχτη. Τα σκυλιά γνωρίζουν τα όρια της έκτασης του Καλ, η οποία είναι σαράντα στρέμματα, υπεραρκετή για να τα κρατήσει απασχολημένα. Δεν πρόκειται να κυνηγήσουν πρόβατα και να τα πυροβολήσει κανείς.

«Πήγα και έφερα αυτό» λέει η Τρέι, κατεβάζοντας την καρέκλα από την πλάτη της. «Από τη δικιά σου πάνω στο βουνό».

«Μπράβο» λέει ο Καλ. «Να σου βάλω να φας μεσημεριανό;»

«Μπα. Έφαγα ήδη».

Αφού έχει μεγαλώσει και ο ίδιος μες στη φτώχεια, ο Καλ καταλαβαίνει την ιδιαίτερη σχέση της Τρέι με την προσφορά. «Έχει μπισκότα στο βάζο, αν χρειαστείς συμπλήρωμα» λέει. Η Τρέι κατευθύνεται προς το ντουλάπι.

Ο Καλ τοποθετεί το τελευταίο του πουκάμισο σε μια κρεμάστρα και αφήνει το σίδερο στον πάγκο της κουζίνας να κρυώσει. «Σκέφτομαι μήπως το ξεφορτωθώ αυτό» λέει τραβώντας το μούσι του. «Τι γνώμη έχεις;»

Η Τρέι μένει ακίνητη με ένα μπισκότο στο χέρι και του ρίχνει ένα βλέμμα λες και της είπε πως σκοπεύει να περπατήσει γυμνός στον δρόμο που θεωρείται κεντρικός στο Αρντανκέλι. «Μπα» λέει αποφασιστικά.

Η έκφραση στο πρόσωπό της κάνει τον Καλ να χαμογελάσει. «Μπα; Γιατί όχι;»

«Θα φαινόσουν χαζός».

«Να 'σαι καλά, μικρή».

Η Τρέι ανασηκώνει τους ώμους. Ο Καλ είναι εξοικειωμένος με όλο το φάσμα ανασηκώματος ώμων της Τρέι. Το συγκεκριμένο σημαίνει ότι, αφού είπε τη γνώμη της, δεν έχει να πει κάτι παραπάνω. Χώνει το υπόλοιπο μπισκότο στο στόμα της και πηγαίνει την καρέκλα στο μικρότερο υπνοδωμάτιο, το οποίο έχει μετατραπεί σε εργαστήριο για τους δυο τους.

Εφόσον οι ικανότητες της μικρής στον διάλογο είναι αυτές που είναι, ο Καλ βασίζεται στη διάρκεια και το είδος των σιωπών της για να καταλάβει οτιδήποτε πρέπει να μάθει. Υπό φυσιολογικές συνθήκες εκείνη δεν θα είχε αφήσει το όλο θέμα τόσο γρήγορα, όχι πριν τον κοροϊδέψει λίγο ακόμα για το πώς θα έμοιαζε ξυρισμένος. Κάτι την απασχολεί.

Βάζει τα πουκάμισα στο υπνοδωμάτιό του και πηγαίνει να βρει την Τρέι στο εργαστήριο. Είναι μικρό και ηλιόλουστο, βαμμένο με ό,τι μπογιές περίσσεψαν από το υπόλοιπο σπίτι, και μυρίζει πριονίδι, βερνίκι και κεριά γυαλισματος. Στο εργαστήριο επικρατεί ένα οργανωμένο χάος. Όταν ο Καλ συνειδητοποίησε ότι είχαν πάρει ζεστά την ξυλουργική, έφτιαξε με την Τρέι μια γερή ραφιέρα για να αποθηκεύουν κουτιά με καρφιά, πείρους, βίδες, κουρελόπανα, μολύβια, σφιγκτήρες, κεριά, βερνίκια ξύλου, λάδια ξύλου, πόμολα για συρτάρια και όλα τα σχετικά. Στους τοίχους υπάρχουν διάτρητοι πίνακες με σειρές από εργαλεία, με το περίγραμμα του κάθε εργαλείου ζωγραφισμένο στη θέση που του αντιστοιχεί. Ο Καλ άρχισε με την εργαλειοθήκη του παππού του και έκτοτε έχει συσσωρεύσει σχεδόν ό,τι εργαλείο ξυλουργικής υπάρχει, και μερικά που δεν υπάρχουν επισήμως, τα οποία τα σχεδίασαν με την Τρέι ειδικά για τις ανάγκες τους. Υπάρχει ένας πάγκος εργασίας, ένας τόνος και σε μια γωνία βρίσκεται μια στοίβα με περισσεύματα ξύλων για τις επισκευές. Σε μια άλλη γωνία υπάρχει ένας ετοιμόρροπος τροχός κάρου, τον οποίο βρήκε κάπου η Τρέι και τον έχουν κρατήσει γιατί ποτέ δεν ξέρεις.

Η Τρέι κλωτσάει ένα προστατευτικό ύφασμα για να το στρώσει στο πάτωμα και να ακουμπήσει την καρέκλα. Η καρέκλα έχει γερό σκελετό. Είναι χειροποίητη, κατασκευασμένη αρκετά παλιά ώστε να έχει μια βαθιά λακκούβα στο κάθισμα από τους πολλούς πισινούς, κι άλλη μια μπροστά στον οριζόντιο σύνδεσμο από τα πολλά πόδια. Η πλάτη και τα πόδια είναι

από λεπτεπίλεπτο στριφτό ξύλο, με διακοσμητικούς δακτυλίους και χάντρες εδώ κι εκεί. Έχει, ωστόσο, περάσει μεγάλο μέρος της ζωής της δίπλα σε πυροστιά ή τζάκια: καπνίλα, λίπη και στρώσεις βερνικιού την έχουν καλύψει με μια σκούρα, κολλώδη μεμβράνη.

«Ωραία καρέκλα» λέει ο Καλ. «Πριν κάνουμε οτιδήποτε άλλο πρέπει να την καθαρίσουμε».

«Αυτό της είπα κι εγώ. Είπε εντάξει. Την έφτιαξε ο παππούς της».

Ο Καλ πλαγιαίνει την καρέκλα για να εκτιμήσει τη ζημιά. «Στο τηλέφωνο μου είπε ότι την έριξε κάτω η γάτα της».

Η Τρέι βγάζει ένα πφφφ όλο δυσπιστία. «Ναι, ακριβώς» λέει ο Καλ.

«Ο γιος της ο Τζέιντεν είναι στο σχολείο μου» του λέει η Τρέι. «Είναι κωλόπαιδο. Χτυπάει μικρά παιδάκια».

«Ποιος ξέρει!» λέει ο Καλ. «Όλα αυτά χρειάζονται αλλαγή. Τι ξύλο προτείνεις;»

Η Τρέι κοιτάζει εξεταστικά το κάθισμα, που με τόσους πισινούς έχει παραμείνει αρκετά καθαρό ώστε να φαίνονται τα νερά και το εσωτερικό τους. «Βελανιδιά. Λευκή».

«Ναι, έτσι λέω κι εγώ. Για δεσ αν έχουμε κανένα κομμάτι αρκετά χοντρό για να το στρίψουμε. Μη σε νοιάζει να ταιριάζει το χρώμα, θα χρειαστεί έτσι κι αλλιώς βερνίκωμα. Τα νερά κοίτα μόνο να είναι όσο πιο κοντά γίνεται».

Η Τρέι κάθεται ανακούρκουδα δίπλα στον σωρό με τα περισσεύματα ξύλου και αρχίζει να ψαχουλεύει. Ο Καλ πηγαίνει στην κουζίνα και ανακατεύει λευκό ξίδι με ζεστό νερό σε μια παλιά κανάτα. Ύστερα ξεσκονίζει την καρέκλα με ένα μαλακό πανί, αφήνοντας χώρο στο παιδί για να μιλήσει αν νιώσει την ανάγκη, και την παρακολουθεί.

Έχει μεγαλώσει. Δυο χρόνια πριν, όταν πρωτοεμφανίστηκε στην πίσω αυλή του, ήταν ένα καχεκτικό, σιωπηλό παιδί κου-

ρεμένο μόνο του με την φιλή, και ένστικτο σχεδόν αγριόγατας, που το έκανε να είναι έτοιμο τόσο να το βάλει στα πόδια όσο και να παλέψει. Τώρα η Τρέι του φτάνει πάνω από τον ώμο, τα μαλλιά της είναι απλώς κοντοκουρεμένα, τα χαρακτηριστικά της αποκτούν μια καθαρότητα και ψαχουλεύει ή απλώνεται στο σπίτι του λες και ζει εκεί. Μέχρι και ολοκληρωμένες συζητήσεις κάνει, τουλάχιστον τις περισσότερες μέρες. Δεν έχει ίχνος από τους τρόπους και την πονηριά που αρχίζουν να αναπτύσσονται ορισμένοι έφηβοι, αλλά όπως και να 'χει είναι κι αυτή μια έφηβη, τόσο το μυαλό όσο και η ζωή της γίνονται όλο και πιο περίπλοκα μέρα με τη μέρα. Όσα λέει, για το σχολείο και τους φίλους της και τα σχετικά, έχουν νέο υπόβαθρο. Ο Καλ φαίνεται να δυσκολεύεται με αυτό περισσότερο απ' όσο εκείνη. Αυτό τον καιρό, κάθε φορά που υποψιάζεται πως έχει κάτι στο μυαλό της, ο τρόμος μέσα του ανθίζει και απλώνεται, πλατύς και πιο σκοτεινός. Τόσα μπορεί να συμβούν στα δεκαπέντε και να κάνουν μεγάλη ζημιά. Η Τρέι δείχνει γερή σαν σκληρό ξύλο, με τον τρόπο της, αλλά έχει δεχτεί τόσα χτυπήματα στη ζωή της που σίγουρα έχουν αφήσει ρωγμές.

Ο Καλ βρίσκει ένα καθαρό πανί και αρχίζει να τρίβει την καρέκλα με το μείγμα του ξιδιού. Το κολλώδες επίχρισμα φεύγει εύκολα, αφήνοντας μακριές καφετιές λωρίδες στο πανί. Από το παράθυρο, φτάνουν φλύαρα κελαηδίσματα κοτσυφιών πέρα από τα χωράφια, και οι μέλισσες το γλεντάνε στο τριφύλλι που έχει καταλάβει την πίσω αυλή του Καλ. Τα σκυλιά έχουν βρει ένα ξύλο και το τραβολογάνε.

Η Τρέι, κρατώντας δύο κομμάτια ξύλου δίπλα δίπλα για να τα συγκρίνει, λέει «Γύρισε ο μπαμπάς μου».

Ο Καλ παγώνει. Από όλους τους φόβους που στριφογύριζαν μέσα του, αυτό δεν του είχε περάσει από το μυαλό.

Ύστερα από αρκετή ώρα λέει «Πότε;» Η ερώτηση είναι χαζή, αλλά είναι το μόνο που του έρχεται στο μυαλό.

«Σήμερα το πρωί. Όσο είχα πάει για την καρέκλα».

«Μάλιστα» λέει ο Καλ. «Ωραία. Και γύρισε για τα καλά; Η μόνο για λίγο;»

Η Τρέι ανασηκώνει υπερβολικά τους ώμους: δεν έχει ιδέα.

Ο Καλ εύχεται να μπορούσε να δει το πρόσωπό της. «Και πώς νιώθεις γι' αυτό;» ρωτάει.

Η Τρέι λέει ξερά «Να πάει να γαμηθεί».

«Εντάξει» λέει ο Καλ. «Έχεις δίκιο». Ίσως θα 'πρεπε να βγάλει ένα λογύδριο που θα κατέληγε «μα είναι ο μπαμπάς σου», αλλά ο Καλ έχει αποφασίσει να μη λέει ποτέ μαλακίες στην Τρέι, και τα συναισθήματα που τρέφει για τον Τζόνι Ρέντι τυχαίνει να συμπίπτουν με τα δικά της.

«Μπορώ να μείνω εδώ απόψε;» λέει η Τρέι.

Το μυαλό του Καλ σταματάει και πάλι. Επιστρέφει στο τρίψιμο της καρέκλας, κρατώντας σταθερό ρυθμό. Ύστερα από μια στιγμή λέει «Ανησυχείς για κάτι που μπορεί να κάνει ο μπαμπάς σου;»

Η Τρέι ξεφυσάει. «Μπα».

Φαίνεται να λέει αλήθεια. Ο Καλ χαλαρώνει κάπως. «Τότε, τι;»

Η Τρέι λέει «Δεν μπορεί να επιστρέφει έτσι απλά».

Έχει την πλάτη της στραμμένη στον Καλ, φαχουλεύοντας τα ξύλα, όμως η ράχη της είναι σφιγμένη, καμπουριασμένη από θυμό. «Εντάξει» λέει ο Καλ. «Κι εγώ, μάλλον, κάπως έτσι θα ένιωθα».

«Μπορώ να μείνω δηλαδή;»

«Όχι» λέει ο Καλ. «Δεν είναι καλή ιδέα».

«Γιατί όχι;»

«Λοιπόν» λέει ο Καλ. «Ο μπαμπάς σου ίσως να μη χαρεί ιδιαίτερα αν εξαφανιστείς με το που γύρισε. Και εγώ σκέφτομαι πως θα ήταν καλό να μην ξεκινήσουμε στραβά, κάνοντάς τον να θυμώσει. Θα προτιμούσα να μην έχει πρόβλημα που

περνάς χρόνο εδώ πέρα». Το αφήνει εκεί. Είναι αρκετά μεγάλη ώστε να καταλάβει, τουλάχιστον εν μέρει, τους άλλους λόγους για τους οποίους δεν είναι καλή ιδέα. «Θα τηλεφωνήσω στην κυρία Λένα, να δω αν μπορείς να μείνεις εκεί απόψε».

Το παιδί κάνει να διαφωνήσει αλλά αλλάζει γνώμη και τελικά απλώς γυρίζει το βλέμμα της. Ο Καλ διαπιστώνει, εκπληκτος, ότι νιώθει ταραγμένος, λες και έπεσε μόλις από ψηλά και χρειάζεται να καθίσει για λίγο. Γέρνει, ακουμπάει στον πάγκο εργασίας και βγάζει το κινητό του.

Το σκέφτεται καλύτερα κι αντί να τηλεφωνήσει στη Λένα, της στέλνει μήνυμα. *Μπορεί να μείνει σ' εσένα η Τρέι απόψε; Δεν ξέρω αν το έμαθες αλλά γύρισε ο πατέρας της. Δεν θέλει να μείνει μαζί του.*

Μένει ακίνητος, παρακολουθώντας το φως του ήλιου να μετακινείται στους λεπτούς ώμους της Τρέι καθώς εκείνη πιάνει κομμάτια ξύλου και τα πετάει στην άκρη, μέχρι που η Λένα απαντάει. *Έλεος. Δεν έχει κι άδικο. Ναι, μπορεί να μείνει, κανένα πρόβλημα.*

Ευχαριστώ, της απαντάει ο Καλ. Θα σ' τη στείλω μετά το βραδινό. «Λέει ότι είσαι ευπρόσδεκτη να μείνεις εκεί» λέει στην Τρέι, βάζοντας στην τσέπη το κινητό του. «Πρέπει όμως να πεις στη μαμά σου πού βρίσκεσαι. Ή να ζητήσεις από την κυρία Λένα να την ενημερώσει».

Η Τρέι αποστρέφει το βλέμμα. «Ορίστε» λέει δείχνοντάς του ένα παλιό δρύινο δοκάρι. «Αυτό;»

«Ναι» λέει ο Καλ. Επιστρέφει στην καρέκλα. «Καλό είναι αυτό».

Η Τρέι σημειώνει την άκρη του δοκαριού με έναν μαύρο μαρκαδόρο και το αφήνει πίσω στη γωνιά με τα ξύλα. «Βγαίνει αυτό το πράγμα;» τον ρωτάει.

«Ναι» λέει ο Καλ. «Μια χαρά βγαίνει. Πανεύκολο».

Η Τρέι βρίσκει ένα καθαρό πανί, το βουτάει στο μείγμα με

το ξίδι και το στύβει δυνατά. «Κι αν έχει πρόβλημα που έρχομαι εδώ;»

«Λες να τον ενοχλεί;»

Η Τρέι το σκέφτεται. «Παλιά δεν έδινε δεκάρα πού πηγαίναμε».

«Εντάξει τότε» λέει ο Καλ. «Μάλλον δεν θα δίνει δεκάρα ούτε και τώρα. Κι αν δίνει, θα το διαχειριστούμε τότε».

Η Τρέι του ρίχνει μια γρήγορη ματιά. «Θα το διαχειριστούμε» λέει ο Καλ.

Η Τρέι γνέφει καταφατικά, με μια αποφασιστική κίνηση καταπιάνεται με την καρτέλα. Το γεγονός ότι ο λόγος του μπορεί να την καθησυχάσει κάνει τον Καλ να θέλει να καθίσει και πάλι.

Είτε την έχει καθησυχάσει είτε όχι, εξακολουθεί να μην είναι ιδιαίτερα ομιλητική, ακόμα και για τα δικά της δεδομένα. Ύστερα από λίγο, ο Ριπ και ο Μπάντζο διψάνε και μπαίνουν απ' την μπροστινή πόρτα που είναι ανοιχτή, πίνουν με θόρυβο νερό από τα μπολ τους και έρχονται χοροπηδώντας στο εργαστήριο αναζητώντας λίγη προσοχή. Η Τρέι κουκουβίζει για να παίξει μαζί τους, μέχρι που βάζει τα γέλια όταν ο Ριπ τη σπρώχνει κάτω απ' το πιγούνι τόσο δυνατά που τη ρίχνει ανάσκελα. Έπειτα, τα σκυλιά ξαπλώνουν στη γωνιά τους για να ξεκουραστούν, η Τρέι πιάνει και πάλι το πανί της και επιστρέφει στη δουλειά.

Ούτε ο Καλ έχει ιδιαίτερη διάθεση για κουβέντα. Δεν περίμενε με τίποτα να επιστρέψει ο πατέρας της Τρέι. Παρόλο που η γνώμη του για κείνον βασίζεται αποκλειστικά σε ιστορίες, ο Τζόνι Ρέντι πάντα του φαινόταν πως είναι ένα είδος ανθρώπου που του είναι γνώριμο: ο τύπος που εμφανίζεται σε ένα νέο μέρος χαλαρά, δηλώνει οτιδήποτε θεωρεί πως τον βολεύει να είναι και περιμένει να δει πόσα θα καταφέρει να τσεπώσει μ' αυτή τη στολή, προτού αυτή ξεφτίσει και σταματήσει να τον

καλύπτει. Ο Καλ δεν μπορεί να σκεφτεί κάποιον καλό λόγο που εκείνος αποφάσισε να επιστρέψει εδώ, σε ένα μέρος στο οποίο δεν μπορεί να δηλώσει κάτι διαφορετικό απ' αυτό που είναι στην πραγματικότητα.

Η Λένα απλώνει την μπουγάδα της στο σκοινί. Παίρνει μια ανεξήγητη ευχαρίστηση απ' αυτή τη δουλειά. Την κάνει να νιώθει πιο έντονα τον αέρα γύρω της, ζεστό και γλυκό από το κομμένο σανό, το γενναιόδωρο φως του ήλιου που τη λούζει, και το γεγονός ότι στέκεται εκεί όπου έχουν σταθεί τόσες γενιές γυναικών, κάνοντας την ίδια δουλειά με φόντο το πράσινο των αγρών και το μακρινό περίγραμμα των βουνών. Όταν πέθανε ο σύζυγός της, πριν από πέντε χρόνια, έμαθε την τέχνη να απολαμβάνει κάθε ψήγμα ευτυχίας, όπου μπορούσε να το βρει. Ένα φρεσκοστρωμένο κρεβάτι, μια φρυγανισμένη φέτα φωμί τέλεια αλειμμένη με βούτυρο αρκούσαν για να ελαφρύνουν το βάρος και να της επιτρέψουν να πάρει μια ανάσα. Ένα ελαφρύ αεράκι φουσκώνει τα σεντόνια στο σκοινί, και η Λένα τραγουδάει μόνη της αποσπάσματα τραγουδιών που άκουσε στο ραδιόφωνο.

«Βρε, για δες» λέει μια φωνή πίσω της. «Η Λένα Ντουν. Υπέροχη και πιο εντυπωσιακή από ποτέ».

Όταν η Λένα γυρνάει, αντικρίζει τον Τζόνι Ρέντι στην πίσω αυλόπορτα να την κοιτάει από πάνω μέχρι κάτω. Ο Τζόνι είχε πάντα έναν τρόπο να σε παρατηρεί λες και θυμόταν, επιδοκιμάζοντας, πώς ήσουν στο κρεβάτι. Μιας και δεν έχει βρεθεί ποτέ στο κρεβάτι της Λένα, και ούτε πρόκειται, αυτή δεν έχει χρόνο για τέτοια.

«Τζόνι» του λέει κοιτώντας τον με τη σειρά της από πάνω μέχρι κάτω. «Τα 'μαθα ήδη ότι επέστρεψες».

Ο Τζόνι γελάει. «Θεέ μου, τα νέα εξακολουθούν να ταξι-

δεύουν γρήγορα εδώ. Δεν έχει αλλάξει καθόλου αυτό το μέρος». Της χαρίζει ένα τρυφερό χαμόγελο. «Το ίδιο κι εσύ».

«Κι όμως, έχω» λέει η Λένα. «Ευτυχώς. Εσύ, πάλι, όχι». Είναι αλήθεια. Εκτός από κάτι άσπρες τρίχες, ο Τζόνι μοιάζει ολόιδιος όπως τότε που πετούσε πετραδάκια στο παράθυρό της για να την πάρει, μαζί με μισή ντουζίνα άλλους, στην ντίσκο της πόλης, στριμωγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο στο σαραβαλιασμένο Ford Cortina του πατέρα του, που έτρεχε μες στο σκοτάδι και στρίγκλιζε σε κάθε λακκούβα. Μέχρι και η στάση του σώματός του είναι ίδια, χαλαρός κι ανάλαφρος σαν πιτσιρικάς. Επιβεβαιώνει τη διαπίστωση της Λένα ότι οι άντρες που γερνούν όμορφα είναι οι πιο ανίκανοι.

Χαμογελάει, χαϊδεύοντας με την παλάμη το κεφάλι του. «Εντάξει, έχω ακόμη μαλλιά στο κεφάλι μου. Αυτό είναι το βασικό. Εσύ πώς τα πας;»

«Περίφημα» λέει η Λένα. «Εσύ;»

«Καλύτερα από ποτέ. Χαίρομαι που επέστρεψα».

«Υπέροχα» λέει η Λένα. «Χαίρομαι για σένα».

«Ημουν στο Λονδίνο» της λέει ο Τζόνι.

«Ναι, ξέρω. Πήγες να κάνεις περιουσία. Πώς πήγε αυτό;»

Περιμένει να ακούσει μια ιστορία όλο υπερβολές για το πώς βρισκόταν μια ανάσα απ' τα εκατομμύρια όταν κάποιος κακούργος όρμησε και του άρπαξε την ευκαιρία μέσ' από τα χέρια, κάτι τέτοιο τουλάχιστον θα έκανε την επίσκεψή του αρκετά ενδιαφέρουσα ώστε να μην την έχει ενοχλήσει τζάμπα. Αντιθέτως, ο Τζόνι χτυπάει πονηρά την άκρη της μύτης του. «Α, δεν μπορώ να μιλήσω γι' αυτά. Είναι υπό κατασκευή. Μόνο για εξουσιοδοτημένο προσωπικό».

«Κρίμα» λέει η Λένα. «Και ξέχασα το κράνος μου για την οικοδομή». Επιστρέφει στην μπουγάδα της, νιώθοντας ότι ο Τζόνι θα μπορούσε τουλάχιστον να περιμένει μέχρι να τελειώσει εκείνη τη δουλειά που τόσο απολαμβάνει.

«Να βάλω ένα χεράκι;» ρωτάει.

«Δεν χρειάζεται» λέει η Λένα. «Τελείωσα».

«Εξαιρετικά». Ο Τζόνι ανοίγει διάπλατα την αυλόπορτα και απλώνει το χέρι προς το μέρος της. «Άρα, μπορείς να έρθεις μια βόλτα μαζί μου».

«Δεν είναι η μόνη δουλειά που έχω να κάνω σήμερα».

«Τα υπόλοιπα μπορούν να περιμένουν. Αξίζεις ένα μικρό διάλειμμα. Πότε ήταν η τελευταία φορά που έκανες κοπάνα; Κάποτε ήσουν πολύ καλή σ' αυτό».

Η Λένα τον κοιτάζει. Έχει ακόμη εκείνο το χαμόγελο, τη σκανταλιάρικη φάτσα, που σου ξυπνούσε την απερίσκεπτη πλευρά σου και σε παρέσυρε να πιστέψεις ότι το ρίσκο που σε καλούσε να πάρεις ήταν μικρό. Και η Λένα δεν ρίσκαρε, με εξαίρεση το γρήγορο Cortina. Γελούσε με τον Τζόνι, αλλά παρόλο που ήταν κούκλος και ο πιο γοητευτικός άντρας σε ακτίνα χιλιομέτρων απ' το Αρντνακέλτι, ποτέ δεν ξύπνησε κάτι μέσα της αρκετά ώστε να τον αφήσει να προχωρήσει πέρα από το εξωτερικό του σουτιέν της. Ήταν κενός· δεν είχε τίποτα μέσα του που να μπορεί να την κρατήσει. Όμως η Σίλα Μπρέιντι, η οποία τότε ήταν φίλη της Λένα, συνέχισε να πιστεύει ότι το ρίσκο ήταν μικρό και πως υπήρχε κάποια ουσία μέσα του, ώσπου έμεινε έγκυος. Από εκείνη τη στιγμή η κατρακύλα της δεν είχε τέλος.

Η Σίλα ήταν αρκετά μεγάλη και αρκετά έξυπνη για να πάρει τις δικές της αποφάσεις, αλλά η ορμή του Τζόνι παρέσυρε και τα παιδιά τους. Η Λένα νοιάζεται για την Τρέι Ρέντι περισσότερο απ' όσο νοιάζεται για τον οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο.

«Ξέρεις ποια θα 'θελε σίγουρα να κάνει κοπάνα;» του λέει.
«Η Σίλα. Ήταν κι εκείνη πολύ καλή σ' αυτό, κάποτε».

«Ναι, αλλά είναι σπίτι με τα μικρά. Η Τερέζα έφυγε για κάπου· αυτή η μικρή έχει πάρει από μένα, δεν μπορεί να βάλει κώλο κάτω. Τα υπόλοιπα είναι πολύ μικρά για να μείνουν μόνα τους».

«Άντε τότε, πήγαινε να τα προσέχεις εσύ, να πάει και η Σίλα μια βόλτα».

Ο Τζόνι γελάει. Δεν προσποιείται· στ' αλήθεια δεν ντρέπεται, δεν ενοχλείται καν. Αυτό ήταν ένα απ' τα πράγματα που δεν επέτρεπαν στη Λένα να παρασυρθεί από τον Τζόνι: μπορούσες να τον δεις ξεκάθαρα, να του το πεις κιόλας, και δεν θα τον ένοιαζε ούτε στο ελάχιστο. Αν εσύ δεν έπεφτες με τις μαλακίες του, υπήρχαν ένα σωρό άλλες που θα έπεφταν.

«Η Σίλα τα 'χει βαρεθεί αυτά τα λιβάδια. Εμένα είναι που μου έλειψαν τόσα χρόνια. Έλα να με βοηθήσεις να τα απολαύσω». Κουνάει την αυλόπορτα προσκαλώντας τη. «Θα μου πεις πώς τα πέρασες όλο αυτό το διάστημα κι εγώ θα σου πω πώς ήταν το Λονδίνο. Ο γέρος που έμενε από πάνω μου ήταν απ' τις Φιλιππίνες κι είχε έναν παπαγάλο που έβριζε στη γλώσσα τους. Αυτά δεν τα βρίσκεις στο Αρντνακέλτι. Θα σου μάθω πώς να λες όποιον σε ενοχλεί “ακρίδας γιο”».

«Πούλησα τη γη που πατάς στον Κίραν Μαλόνη» λέει η Λένα «αυτό έκανα. Αν σε πετύχει εδώ, θα σε πετάξει έξω. Μπορείς να πεις εκείνον ακρίδας γιο». Παίρνει τη λεκάνη που είχε την μπουγάδα της και μπαίνει μέσα.

Παρακολουθεί απ' το παράθυρο της κουζίνας, μένοντας αρκετά μακριά, καθώς ο Τζόνι απομακρύνεται χαλαρά διασχίζοντας το χωράφι για να βρει κάποιον άλλο να αρχίσει τα χαμόγελα. Η προφορά του δεν έχει αλλάξει, πάντως· αυτό του το αναγνωρίζει. Θα μπορούσε να είχε βάλει στοίχημα πως όταν γύριζε θα μιλούσε σαν τον Γκάι Ρίτσι, αλλά εξακολουθεί να ακούγεται σαν βουνίσιος.

Κάτι άλλο που της βασάνιζε το μυαλό βγαίνει στην επιφάνεια, τώρα που ο θυμός της υποχωρεί και αφήνει χώρο σε άλλες σκέψεις. Ο Τζόνι πάντα ήθελε να κάνει θεαματική είσοδο. Όταν εμφανιζόταν έξω απ' το παράθυρό της, μύριζε ακριβό αφτερσείβ –πιθανότατα κλεμμένο– φορούσε σιδερωμένο

τζιν, κάθε τρίχα ήταν στη θέση της και το Cortina έλαμπε. Ήταν ο μόνος τύπος που γνώριζε η Λένα ο οποίος δεν είχε ποτέ σπασμένα νύχια. Σήμερα, μπορεί τα ρούχα του να είναι ολοκαίνουρια, μέχρι και τα παπούτσια του, κι όχι τίποτα φτηνιάρικα, αλλά τα μαλλιά του πετάνε πάνω απ' τα αυτιά του και του πέφτουν στα μάτια. Έχει προσπαθήσει να τα στρώσει, αλλά παραείναι μακριά για να υπακούσουν. Αν ο Τζόνι Ρέντι γύρισε σπίτι τόσο βιαστικά που δεν πρόλαβε να κουρευτεί, τότε είναι επειδή έχει μπελάδες που τον έχουν στριμώξει.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛ ΧΟΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΕΪ ΡΕΝΤΙ

Δύο άντρες φτάνουν ένα ζεστό καλοκαίρι σε ένα χωριό της δυτικής Ιρλανδίας. Και οι δύο έρχονται για να πλουτίσουν. Κάποιος έρχεται για να πεθάνει.

Ο Καλ Χούπερ πήρε σύνταξη από την αστυνομία του Σικάγου και μετακόμισε στην επαρχία της Ιρλανδίας αναζητώντας ηρεμία. Τη βρήκε μαζί με τη Λένα και την Τρέι Ρέντι, μια έφηβη. Τότε όμως ο επί χρόνια απών πατέρας της Τρέι επανεμφανίζεται, φέρνοντας μαζί του έναν Άγγλο εκατομμυριούχο και ένα λεπτομέρες σχέδιο για να βρουν χρυσό στην περιοχή. Ξαφνικά όλα όσα είχαν χτίσει οι τρεις τους κινδυνεύουν. Ο Καλ και η Λένα είναι έτοιμοι να κάνουν ό,τι χρειαστεί για να προστατεύσουν την Τρέι, αλλά η Τρέι δεν θέλει προστασία. Θέλει εκδίκηση. Γεμάτο ένταση και σασπένς, το βιβλίο εξερευνά όσα είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε για τους αγαπημένους μας, μέχρι πού μπορούμε να φτάσουμε για να πάρουμε εκδίκηση, και όσα πρέπει να θυσιάσουμε όταν αυτά τα δύο έρχονται σε σύγκρουση.

Η Tana French είναι μια
κατηγορία από μόνη της.

New York Times

Μία από τις καλύτερες
σύγχρονες συγγραφείς.

Ian Rankin

ISBN: 978-618-03-4859-0

9 786180 348590

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84859

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book